

Diumenge XXX (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 10,46-52): En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els deixebles i molta gent. El fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar: «Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!». Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, tingues pietat de mi!». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells van cridar el cec dient-li: «Coratge! Aixeca't, que et crida». Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que faci per tu?». El cec respongué: «Rabuni, fes que hi vegi». Jesús li digué: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

«Jesús li preguntà: 'Què vols que faci per tu?'. El cec respongué: 'Rabuni, fes que hi vegi'»

+ Mn. Pere CAMPANYÀ i Ribó
(Barcelona, Espanya)

Avui, contemplem un home que, enmig de la seva desgràcia, hi troba l'autèntica felicitat gràcies a Jesucrist. Es tracta d'una persona que té dues carències: la manca de visió corporal i la impossibilitat de treballar per guanyar-se la vida, la qual cosa l'obliga a demanar caritat. Ell necessita ajuda i es col·loca vora el camí, a la sortida de Jericó, per on hi passen molts vianants.

Té la sort que en aquella ocasió hi camina Jesús, ben acompanyat dels seus deixebles i altra gent. Sens dubte que el cec ha sentit parlar de Jesús; li haurien comentat que feia prodigis i en saber que passa a prop seu, comença a cridar: «Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi» (Mc 10,47). Als acompanyants del Mestre els molesten els crits d'aquell cec, no pensen en la seva trista situació, són egoistes; però Jesús sí que vol donar resposta al pidolaire i el fa cridar. Immediatament, el cec ja es troba davant del Fill de David i s'enceta el diàleg amb una pregunta i una resposta:

«Jesús li preguntà: ‘Què vols que faci per tu?’. El cec respongué: ‘Rabuni, fes que hi vegi’» (Mc 10,51). I Jesús li concedeix doble visió: la física i la més important, la fe que és la visió interior de Déu. Diu sant Climent d'Alexandria: «Posem fi a l'oblit de la veritat; despullem-nos de la ignorància i de la foscor que, com un núvol enfosqueixen els nostres ulls, i contemplem aquell que realment és Déu».

Sovint ens queixem quan diem: —Jo no sé resar. Prenem llavors exemple del cec de l'Evangeli: Insisteix en cridar Jesús, i amb tres paraules li diu tot el que necessita. Ens falta fe? Diguem-li: —Senyor, augmenteu-me la fe. Tenim familiars o amics que han deixat de practicar? Fem llavors aquesta pregària: «Senyor Jesús, feu que hi vegin». Tanta importància té la fe? Si la comparem amb la visió física, què direm? Trista és la situació del cec, però molt més trista és la del no creient. Diguem-los-hi: —El Mestre et crida, presenta-li la teva necessitat, que Jesús et respondrà generosament.